

[Schovelin.]

staar af *Nybevillingerne*, og til disse hører, oven i Købet i Ordets intenseste Forstand, den Bevilling, der gives ved den saakaldte Sukkeranmærkning. Ærede Medlemmer vil imidlertid se, at netop af denne Definition, som nu her er givet, følger det, at hvad man ikke *kan* — hvad man *ikke* kan — er at forandre bestaaende Lovgivning ved at ændre de i Lovene, organiske Love oven i Købet som Forsvarslovene, allerede hjemlede Udgifter paa Finansloven. Det er altsaa hele Betydningen af det, man hævder som en fuldkommen berettiget og uomstødelig statsretlig Doktrin: at der ikke maa lovgives paa Finansloven. Det gælder ikke nye Bevillinger, det gælder de gamle Omraader, de bestaaende Omraader, det gælder de Bevillinger, som bør være en Bestanddel af et Normalbudget i dette Ords egentlige Forstand — og dette gælder jo netop for *Forsvarsbevillingernes* Vedkommende. Derfor er det min Tro, efter den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Venstre har lagt hele sin Tale an, at vi en Gang skulde kunne opnaa Venstres Støtte til at faa gennemført en loyal Finanslov, en Finanslov, der virkelig er i Overensstemmelse med Grundlovens Fordringer om, at den skal være et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, og altsaa i første Række over de i de organiske Love allerede hjemlede Udgifter. Nu er jeg ikke blind for, hvad man fra Venstres Side har gjort gældende, eller jeg har ikke overset eller ikke overhørt — hvorledes man nu vil udtrykke det —, hvad man fra ledende Venstreside har fremført herom. Selveste „the great old man“ i Venstre, nemlig N. Neergaard, har jo om Nybygningerne og Udrustningskontoen under Marineministeriet rent ud sagt: De bør væsentlig forhøjes — det staar Spalte 5940 i Folketingstidenden —, men saa tilføjer han, at de ifølge Venstres Standpunkt bør kompenseres af Nedsættelse paa andre Punkter indenfor Forsvarsbevillingerne, indenfor § 22 og § 23. Heroverfor gjorde Hr. Christmas Møller med Rette opmærksom paa, at samme „great old man“, samme Medlem, Hr. N. Neergaard, havde hævdet i Tinget, at Forsvarsordningen af 1922, fuldt gennemført, var det uundværlige Minimum for Danmarks Vedkommende i Henseende til Forsvarsordning. Hertil sagde saa Hr. N. Neergaard, at dette ikke skulde forstaas *bogstaveligt*. Jeg kan nu aldrig lide, naar man foreholder en Mand hans egne Ord, at han saa siger: det skal ikke forstaas bogstaveligt. Om Ortografien skal

man ikke strides, den er jo meget vaklende her i Landet, men i Almindelighed er det dog saadan, at Bogstaver danner Ord, ikke sandt, og naar Ord ikke skal tages i den haanlige Hamletske Betydning, men i den ærlige Neergaardske Betydning, saa maa disse Ord dog betyde det, de nu en Gang betyder, ja, hvad Ord overhovedet bruges for at betyde, nemlig Tanker. Og Tanken er da, som Hr. N. Neergaard i øvrigt selv udtrykte sig, at der skulde være den samme Kraft i et hvilket som helst Neutralitetsværn, som der var i Forsvarsordningen af 1922, for at vi kunde siges at have blot et uundværligt Minimum. Videre gjorde Hr. N. Neergaard opmærksom paa, at der ved Forsvarsordningen af 1922 egentlig var to Normer, og da jeg kunde tænke mig, at en lignende Betragtning kunde gøres gældende her i Tinget fra det samme Partis Side, vil jeg dvæle et Øjeblik derved. Han sagde, at der var først, hvad selve Loven udtrykkelig bestemmer, og saa var der, hvad man kunde kalde for Budgettet. Heroverfor gjorde Hr. Christmas Møller — efter min Mening med fuldkommen Ret — opmærksom paa, at denne Forskel beroede paa, at de sagkyndige fra Marineministeriet simpelthen havde regnet galt, og at man, saa snart man opdagede det, søgte at rette det — paa en ufuldstændig Maade, men altsaa var klar paa, at der i saa Henseende var begaaet en Fejl —, og at en saadan Dualisme, som Hr. N. Neergaard paabe- raabte sig, i Virkeligheden ikke eksisterede. Men er det altsaa saaledes, saa synes det mig, at i Kraft af den statsretlige Betragtning, som jeg har hævdet, og som efter min Formening er den eneste juridisk holdbare, maa man komme til, hvis Lands- tinget skal følge sine gamle Traditioner, at man denne Gang tager disse Forsvarsbevil- linger op og altsaa hæver Forsvarsbevil- lingerne paa disse Omraader, §§ 22 og 23, op paa Højde med, hvad der svarer til en loyal og fuld Gennemførelse af Forsvars- ordningen af 1922.

Jeg maa maaske gøre opmærksom paa med Hensyn til den berømte Konto II. L. under Krigsministeriet, altsaa § 22, som allerede den ærede Ordfører for Venstre har dvælet ved, at der er jo den Mærkelig- hed, at der er indføjet i Teksten:

„Heri fragaar forventet Indtægt ved Salg af kassabelt og uanvendeligt samt ikke tidssvarende Materiel og ved Arbejder udførte for andre Myndigheder og for private.“

Disse Ord kan jeg ikke finde staaende i det oprindelige Forslags Tekst, og jeg kan heller